

Honing

Auteur: Appolonia
Coverontwerp: MaryDes Designs

© 2021-2023 Appolonia

Alle rechten voorbehouden. Behoudens de uitdrukkelijk bij wet bepaalde uitzonderingen mag niets uit dit boek verveelvoudigd, in een geautomatiseerd gegevensbestand worden opgeslagen of openbaar gemaakt op welke wijze ook, zonder voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever of de auteur.

Honing

Erotische spionageroman

Appolonia

Voorwoord van de auteur

Dit is een satire.

Op geen enkele wijze is eender welk personage in dit verhaal een werkelijk bestaand persoon. Het is mogelijk dat aspecten van bestaande mensen ongewild in personages kunnen begrepen worden, doch dit was niet de bedoeling van de auteur.

Het verhaal is niet autobiografisch noch biografisch.

Privé- en overheidsbedrijven en hun medewerkers die ter sprake komen in het verhaal bestaan niet in realiteit, of hun acties hebben in realiteit nooit plaatsgevonden. Het is mogelijk dat persoonsnamen, bedrijfsnamen of afkortingen per toeval wél bestaan. Ook dat is nooit het opzet geweest van de auteur.

De auteur staat niet garant voor de wetenschappelijke kwaliteit van beweringen die personages, of de auteur zelf, in dit boek maken.

Lezers die *toch* menen zichzelf, of trekken of eigenschappen van zichzelf, te herkennen in de personages van dit boek, hebben waarschijnlijk een verdorven geest, en behoren daarom tot de doelgroep van dit boek.

Appolonia

23 september 2021 - 8 januari 2026

Wat is honing?

Honing is een vloeistof die verzameld wordt door werkbijen of werksters uit de nectar van bloemen. Honing is de optimale energiebron voor het bijenvolk. Ze geeft de energie aan de werksters om ze te laten doen waarvoor ze gemaakt zijn: werken. Honing bestaat hoofdzakelijk uit suiker. Gewone honing bevat ook kleinere hoeveelheden van andere voedingsstoffen, hormonen en zelfs antibiotica.

Bijen produceren ook een tweede soort honing, de zogenaamde *koninginnenbrij*. Deze krijgen alle jonge larven gedurende hun eerste levensdagen. De koningin van het bijenvolk krijgt ze haar leven lang. Deze honing bevat veel minder suiker, en daarentegen grote concentraties proteïnen en andere diverse voedingsstoffen. De koninginnenbrij, en niets anders dan dat, maakt dat de larve uitgroeit tot een supervruchtbare koningin, de al-moeder, in plaats van tot onvruchtbare werksters.

Een derde soort honing, de *darrenbrij*, wordt uitgescheiden door een héél klein deel van de werksters. Werksters die ondanks het derven van de koninginnenbrij toch genoeg daarvan gekregen hebben als larve, en een *ongerealiseerd voortplantingsverlangen* in zich hebben. Zij offeren die honing aan de darren net voor die de korf verlaten en opstijgen voor de bruidsvlucht. Darren zijn mannelijke bijen die één doel in het leven hebben: het vertrekken op bruidsvlucht op zoek naar een koningin, haar te bevruchten en daarbij te sterven. Om die reden wordt van darrenhoning beweerd dat het de rationaliteit van de man annihileert, en hem de slaaf maakt van zijn voortplantingsdrift, daarbij slechts verlangend om een

koningin te bevruchten, met open ogen wetend dat hij daarbij het leven moet laten.

Darrenhoning is zodanig zeldzaam, of eerder, zo moeilijk te bekomen, dat zijn bestaan door vele vermaarde apidologen categoriek wordt ontkend. Controversieel wetenschappelijk onderzoek naar de samenstelling van darrenbrij leert dat deze honing bestaat uit vloeibare suiker, geurstoffen en een uitzonderlijke grote concentratie geslachtshormonen, die mogelijk ook bij mensen werkzaam zijn.

Er circuleert een onbewezen hypothese dat homosapienswijfjes met een niet gerealiseerd voortplantingsverlangen deze honing, of een stof met gelijkaardige smaak en effect, zelf produceren. Het mannetje dat ze proeft, wordt onstopbaar in zijn copulatiedrift, die hij doorzet tot hij sterft.

Hoofdstuk 1 Lady in Red

Lady in Red van Chris De Burgh schalt door het zaaltje.

Zij: danst traag met haar armen boven haar hoofd. De ogen gesloten.

Hij: haar heupwiegen trekt onwillekeurig zijn aandacht. Ze draagt stay-ups, hoge velours naaldhakken van het merk Rossi, een heel spannend zwartleren rokje, een wit mannenhemd onder een rood jasje dat *niet* bij het ensemble paste, ware het niet om de titel van het liedje te doen kloppen. Een dunne zwarte das, verkeerd geknoopt. Een zwart Venetiaans masker over de gesloten ogen. Glanzend vochtige roze lippen. Een lichaam dat beweegt als een golf synchroon met de sensuele muziek.

Vanuit zijn bordeauxrode pluchen fauteuil in de verste hoek van het zaaltje kijkt hij toe. Niet helemaal op zijn gemak.

Vanachter haar maskertje opent ze haar blik recht in de zijne. Op slag is hij gehyponotiseerd.

Haar handen glijden over haar jasje, haar borsten, onder het overhemd, strelen haar heupen en billen. Ze likt even haar lippen en laat het jasje achter haar rug afzakken waardoor ze haar verlangende borsten schaamteloos vooruitsteekt. Alles aan haar ademt erotisch verlangen. Ze doet niet alsof.

Wiegend met haar gewelfde heupen, stroopt ze het rokje naar beneden om uit de knelling te komen. Driehonderdzig graden draaiend om hem haar billen te laten bewonderen. Het rokje valt op de grond. Ze stapt eruit zonder die zwoele golfbeweging te onderbreken, raapt het op en werpt het hem toe zoals een dompteur een stuk vlees naar een hongerende leeuw smijt, met het verschil dat zij niet klaar staat om weg te vluchten.

Ze doet tergend traag de das uit en omcirkelt met de eindjes haar door het hemd priemende tepels.
Ze laat de das over haar hand glijden en doet éven of ze die ook naar hem wil gooien. Ze doet het niet. Ze haalt de das plagend tussen haar benen door, langs haar slipje.

Ze stapt van het podium, en danst als een honingbij in zijn richting.
Hij slikt. Wat een bom! Hij kende zichzelf als een onopvallende zakenman, niet bepaald viriel, niet bepaald knap, eerder pezig en nerdig. Een beetje onbeholpen met vrouwen. Altijd onzeker. En nu, een vamp van een vrouw die expliciete interesse in hem toont. Wat een prachtige heupen... Hij probeert nog even te doen alsof hij terloops van het uitzicht geniet, ongemakkelijk achteroverliggend in de bordeauxrode pluchen fauteuil.
Vergeefs. Hij kan niet anders dan in extase naar haar staren. Hij maakt machinaal zijn eigen das wat lossen, en het bovenste knoopje van zijn hemd. Strijkt zich door zijn grijsgeworden blonde haren. Zijn zweet parelt. Hij neemt zonder kijken een slok uit zijn duur glas goedkope parelende champagne.
Zijn ademhaling versnelt. Zijn ogen lijken vastgepind op haar.

Zij voelt hem perfect aan, en in een sympathische tegenbeweging begint zij ook knoopje voor knoopje haar eigen overhemd los te maken, gelijktijdig draaiend en wiegend met haar heupen.

Haar overhemd valt open, hij ziet haar zwarte kanten BH waar haar borsten prachtig bovenuit balanceren. Ze laat het hemd van haar schouders glijden, onderschept het met haar hak, en zwiert het met een *gancho* - als een ervaren tangodanseres - aan de kant, zonder het ritme te onderbreken.

Man van de wereld, toch een beetje, en zeker ook gevoelig voor vrouwelijk schoon, kan hij zijn ogen niet afhouden van die bolle boezem die deint op het ritme van de muziek.

Zijn rationeel brein is uitgeschakeld. Al zijn communicatieve vaardigheden zwijgen, behalve misschien zijn lichaamstaal die iets bazelt als: “mag ik dit aanraken?” Zijn ogen volgen haar handen die de lusjes van de BH omlaag trekken.

Ze houdt de BH nog even plagend tegen haar borsten terwijl ze hem door haar maskertje recht in de ogen kijkt, en laat hem dan vallen.

Al dansend streelt ze haar borsten, neemt haar eerder kleine roze tepels even vast, en rolt ze met haar vingers. Haar handen strelen haar buik en één hand glijdt over haar string. Ze legt vier vingers op haar kruis.

Hij is niet langer meester van zichzelf. Hij grabbelt zonder kijken, en zonder nadenken, in zijn portefeuille en vindt een briefje van tweehonderd euro. Niets kleiner. Als ze al dansend uitdagend dichtbij komt, buigt hij ver voorover en moffelt het tussen het koordje van haar string, zoals hij die andere vent heeft zien doen bij de vorige danseres. Hij beseft niet hoe futiel dit is. Alle besef is gevloten¹ uit zijn overbelaste hersenen.

Een fractie van een seconde is ze gecharmeerd omdat hij zo respectvol “excuseer mag ik,” prevelt. Nonchalant verfrommelt ze het briefje en gooit het weg. Zij wil hem niet verleiden om haar lichaam te verkopen. Ze wil iets héél anders, zoals hij later zal ontdekken.

Ze steekt haar duimen achter haar string, wacht even, wiegt nog eens prikkelend met haar heupen. Tergend langzaam doet ze alsof ze het stringetje over haar heupen naar beneden schuift. Ze draait zich al dansend rond, onder de stralingsdruk van zijn begeerte.

Zijn ogen zuigen zich vast waar haar dijen haar heupen ontmoeten. Hij weet zich geen blijf meer.

¹ Weggevoeld. Pseudo-archaïsme van het werkwoord vlieten.

Dansend met niets anders dan haar Rossi's, string, netkousen, en haar masker, balanceert ze teentje voor teentje nog dichterbij.
Aangetrokken als een vlam door een mot.
Hij hijgt met open mond en glazige ogen.
Zij staat wijdbeens voor en over hem.
Zij duwt hem met één hand achterover in de fauteuil.
Zij grijpt hem bij de polsen en strekt zich uit over hem. Hij laat begaan. Hij bestaat nog louter uit gehoorzaamheid.
Haar borsten komen tot aan zijn kin. Zij neemt zijn hoofd vast.
Zij komt op haar knieën over hem zitten en leidt zijn hoofd tussen haar boezem. Zij duwt zijn neus en mond tegen haar buik.

Hij voelt haar. Hij ruikt haar honingzoete geur. Ze wil iets in zijn oor fluisteren. De fauteuil verliest zijn evenwicht.

Hoofdstuk 2

In het ziekenhuis

Hij wordt wakker in een gedempt verlichte ziekenhuiskamer. Gedesoriënteerd kijkt hij om zich heen, voelt een bonkende diffuse hoofdpijn.

“Wat... Waar...” denkt hij. Dan komt de herinnering terug. De stripteaseuse, de duikeling met de stoel.

Er zit iemand naast het bed.

Hij vraagt kreunend: “Waar ben ik?”

Zij antwoordt: “O fijn! Je bent wakker!”

Hij ziet haar in een waas en herkent haar zoete geur.

Zij is het.

Hij ziet haar de kamer uithollen en terugkomen met de verpleegster, die dadelijk zijn pols opneemt en met een zaklampje in zijn ogen schijnt.

“Mmmm dat ziet er veel beter uit! Gisteravond was u toch maar minnetjes, mijnheer... - ze kijkt op het naambordje - ... mijnheer Storm.” De verpleegster draait zich om, om iets tegen de vrouw te zeggen. Ze is verdwenen.

“Waar is de vrouw die hier zat,” vraagt hij aan de verpleegster.

“O? Ik dacht dat ze bij u hoorde? Is ze geen familie? Zij bracht u binnen gisteravond.... Ze heeft heel de nacht bij u gezeten. Ze wilde geen andere mensen in deze kamer. Als ze niet bij u hoort, wie is ze dan?” Ze fronst haar wenkbrauwen. “Nou, de dokters hebben u onderzocht mijnheer, u heeft een *zwáre* hersenschudding opgelopen. U blijft best nog minimaal een dag in observatie, heb ik ook tegen uw... vrouw gezegd. De dokter komt over een kwartiertje langs.”

De dokter kwam, vond dat mijnheer Storm verbazend goed gerecupereerd² was, en gaf hem met tegenzin toestemming om uit te checken. Hij moest een formulier ondertekenen, en vooral beloven om veel te rusten.

Hij pakte zijn spullen bij elkaar. Oef, zijn alarmpistool zat nog in de diepe zak van zijn overjas. Hij groette de verpleegster en verliet het ziekenhuis.

Hij was meer dan geïntrigeerd door de vrouw die heel de nacht naast zijn bed was blijven zitten. Waarom had ze dat gedaan, en waarom was ze nu weg? Hij kon er gaan touw aan vastknopen. Storm verbleef een paar dagen in de stad voor contractonderhandelingen met een grote organisatie. Als er nog tijd overschoot zou hij de onbekende vrouw gaan zoeken.

Er stonden taxi's aan de ingang van het ziekenhuis. Aangekomen in het *Grand Plaza Hotel* overviel hem vermoeidheid, wat de dokter voorspeld had. Hij legde zich op zijn bed, en viel in een diepe slaap.

Halverwege de namiddag werd hij wakker. Hij had een hongergevoel.

Zijn gedachten dwaalden terug naar die mysterieuze vrouw en de *onwaarschijnlijke* aantrekking die zij op hem had. Als hij meer wilde weten zou hij terug moeten naar de stripclub.

Nee - of toch? Niet vergeten dat hij hier eigenlijk voor zaken is.

Morgen is er een vergadering om hopelijk de laatste hinderpalen voor een miljoenendeal te slechten. Harde onderhandelingen. Normaal – dit was niet normaal – was hij uiterst plichtsbewust. Vandaag besliste iets irrationeels in zijn plaats.

² Nota van de auteur: er bestaat geen enkele medische evidentie dat de behandeling die Dhr. Storm onderging (zie hoofdstuk 3) mogelijk zijn hersenschudding in spectaculair positieve zin heeft doen evolueren. Een bètastudie is in voorbereiding en de kandidatenlijst was na enkele minuten online te staan, volgeboekt.

Hij herinnerde zich dat de stripclub snacks serveerde. Zijn honger en nieuwsgierigheid dreven hem daarheen, niettegenstaande het *Grand Plaza* zèlf een gerenommeerde roomservice had met één van de beste Italiaanse keukens van het land.

De stripclub was twee huizenblokken verder. Het was een winderige namiddag en hij stapte zo snel hij nog kon, de kraag van zijn overjas overeind tegen de kille wind, handen in zijn jaszakken. Dezelfde uitsmijter als de avond tevoren verwelkomde hem met een knikje van herkenning.

Zijn ogen moesten even wennen aan het gedempte licht. Een hostess in konijnenpakje kwam op hem toe gehuppeld. "Welkom mijnheer, blij dat u hersteld bent."

Hij keek haar fronsend aan. Nee, zij was niet de vrouw van gisteren. Die groene ogen, net als de rest van wat hij had gezien van haar, zou hij niet zo gauw vergeten.

Hij kwam hier niet voor het schoons dat nu op het podium aan het paaldansen was.

Hij zocht *haar*.

Hij liep naar de toog en sprak de man aan waarvan hij dacht dat hij de uitbater was.

"Excuseer, de stripteaseuse die hier gisteren danste, waar is ze? Ik zie ze niet."

Wie zegt u? O ja, die blonde met het maskertje en oren en poten³? Ik herken u! Die u heeft laten omvallen? Zeg eens man, hoe gaat het ermee? Dat was nogal een *bonk* gisteren zeg. 'k Ben blij dat... Of ze hier is? Nee die is er niet."

"Wanneer komt ze dan?"

"Dat weet ik niet man. Het was de eerste keer dat ze hier... optrad."

"U moet dat toch weten, u bent toch de uitbater?"

³ Vlaams: borsten en billen

“Ik ben de eigenaar, man. Wij hebben een *open podium*. Eender wie die zin heeft om te dansen mag dat doen. Jij ook! Hahaha! Als de klanten maar consumeren.”

“Weet u hoe ze heet? Wanneer ze nog eens komt? Een telefoonnummer?”

Nee, dat wist de eigenaar niet. Hij wist wel dat ze zich Honey noemde. Hij veronderstelde dat het een artiestennaam was.

Met een longdrink en een croque-monsieur ging hij een beetje ontgoocheld aan een tafeltje tegen de zijwand zitten. Op het podium paaldanste een steeds schaarser geklede meid. Hij genoot niet met overtuiging van het uitzicht en verliet de club toen zij bloot haar werkplunje bijeenraapte en de scene verliet onder een bescheiden applaus. Hij keek nog een laatste keer rond om eventueel een glimp van Honey op te vangen. Nee dus. Hij zou ze nooit meer terugzien.

Morgen zijn er taaie onderhandelingen.

Hoofdstuk 3

Bij het bed

Ze veegde vermoeid een haarlok voor haar ogen weg. Ze had wel vaker in stripclubs gedanst. Vroeger, voor ze deze job had. En vanavond had ze zichzelf overtroffen. Die hypnotische connectie die ze had gecreëerd, het reduceren van een man tot een voorspelbaar willoos dier... Heerlijk... En dat voor iets wat eigenlijk een routine professionele opdracht was. Toen de fauteuil met hen beiden achterover sloeg kwam ze tot haar positieven. De schrik was haar om het hart geslagen. Hij lag daar bewegingsloos. Ze had naar het personeel geroepen dat ze een ambulance moest bellen. In afwachting van de ambulance had ze zich snel omgekleed.

Maskertje af, mantelpakje aan, en een zonnebril om niet herkend te worden. Een nette keurige dame waarvan niemand zou vermoeden welk erotisch wapen ze wel is.

Na een kort onderzoek namen de ambulanceverpleegkundigen⁴ de man mee naar het ziekenhuis.

Ze mocht mee, achter in de ambulance. In het hospitaal reden ze binnen op de spoedgevallen. Zij werd mee toegelaten omdat men dacht dat ze familie was.

“Hoe is het precies gebeurd, mevrouwtje?” vroeg spoedarts, “hij heeft een erg zware hersenschudding, waarschijnlijk geen schedelbreuk.”

“Heu... een... heu ... van zijn stoel gevallen bij een optreden.”

De arts keek haar even aan, “Hmm, was het zó saai?” Hij ging er niet verder op in. “In ieder geval blijft mijnheer hier vierentwintig uur in observatie. Eerst doen we een CT en een

⁴ Nederlandse term voor: ambulanciers

algemeen onderzoek.”

“Kan ik bij hem blijven,” vroeg ze. “Ik wil er zijn wanneer hij bijkomt. Ik wil zeker zijn dat hij het goed stelt.”

“Dat kan even duren, en vanzelfsprekend kunt u bij hem blijven.”

Na de eerste onderzoeken werd de man door de verpleegsters op zijn kamer geïnstalleerd. Het was al voorbij middernacht.

“Als u iets nodig heeft, of een kop koffie of thee wilt, duw op deze bel. Ik kom elk uur kijken,” zei de verpleegster.

“Dank u, dat zal ik doen.”

Nadat de verpleegster de kamer had verlaten liet ze zich in de stoel zakken. Ze sloeg haar welgevormde benen over elkaar en keek nadenkend naar de man.

Zij voelde zich schuldig aan het ongeval. In elk geval was ze nu verplicht om over hem te waken. De hersenschudding was slechts het minste van de problemen. Zijzelf had ook een probleem. Haar opdracht was de man te verleiden en aan informatie te geraken over de deal waaraan hij werkte. Mislukt, voorlopig. Bovendien moest ze hem afschermen van acties van concurrerende organisaties. Die opdracht bleef.

Ze voelde instinctief in haar mantelpakje. De holster zat op zijn plaats. Haar geliefde Walther PPK/S. Ze nam hem uit de holster en hield hem tussen haar handen. Een gladde coole vorm. Korte brede loop. Betrouwbaar krachtig en hard. Laat je nooit in de steek. Viriel.

O, wat had ze een zwak voor vuurwapens. Ze was er verliefd op. Als ze moest kiezen tussen een geladen pistool of beter nog, haar snipergeweer, en een man, zelfs een *six-pack* atleet, zoals deze grijze muis hier er *zeker geen* is? Dan wist ze het wel... Om seksueel opgewonden te geraken is er *niets beters* dan een geladen pistool.

Ze spreidde haar benen en legde het pistool ertussen met de loop rakend aan haar kanten slipje.

Ze kijkt naar het rustige zacht ademende gezicht van de man. Ze likt aan haar lippen. Eén hand streelt haar pistool tussen haar wulpse dijen. Met de andere hand streelt ze haar borsten. Ze kijkt intens naar het silhouet van de man, met nauwelijks zichtbaar een verhevenheid tussen buik en benen. Zou ze proberen? Ze denkt even na. Het koude metaal van de Walther tussen haar dijen *en, dat kon ze niet ontkennen, ook een beetje* de nabijheid van de koortsige energie van deze man, haar doelwit, doen haar gloeien.

Dit is een zeer uitzonderlijke situatie. Informatie *extraheren* uit een doelwit met een zware hersenschudding. Kan dat? Kans op succes: nihil. Toch, de wetenschappelijke relevantie...? Heeft iemand dat ooit geprobeerd, eigenlijk? Zijn cognitieve barrières zijn toch uitgeschakeld?

Het is al laat. Ze voelt geen vermoeidheid. De verpleegster blijft nog even weg. Ze mag zich voluit laten gaan. Ze schuift de stoel zo dicht mogelijk bij het bed. Haar jasje zit in de weg. Ze doet het uit zonder haar hoofd te draaien.

“Eens kijken of hij reageert...”

Ze knoopt haar blouse en haar BH los. Ze ademt diep, met haar hoofd vlakbij dat van Storm. Ze streelt heel licht zijn borst en buik door het laken heen. Haar andere hand streelt over haar eigen buik, glijdt naar haar dijen en haar kanten slipje. Een zachte kreun ontsnapt aan haar roze lippen...

Sneller, niet meer zo discreet, streelt ze zichzelf, terwijl ze hem intens aankijkt van heel dichtbij. Onwillekeurig spannen haar heupen zich op. Ze voelt haar hoogtepunt komen. Een siddering schiet door haar heen en ze moet op haar lip bijten om een kreet te onderdrukken....

Hij reageert op haar, niet zoals verwacht of gehoopt. Hij kreunt en wordt niet wakker. En inderdaad, het laken kan een lichte verstijving van zijn mannelijkheid niet verbergen. Véél te weinig.

Jongens, jongens, wat nu?

Ze kleedt zich snel volledig uit. Ook haar pumps gaan uit voor ze op het ziekenhuisbed klimt. Ze zet zich schrijlings over Storm. Okee, er is een risico dat de verpleging onverwacht binnenkomt en haar betrapt. Dan moeten ze maar denken dat zijn liefhebbende echtgenote hem heel erg miste, of iets dergelijks.

Ze masseert zijn pezige lijf met haar bekken, slechts gescheiden door een dun laken. Haar bewegingen zijn ritmisch en passioneel. Ze neemt zijn beide handen en laat die -slap- haar borsten vastgrijpen. Nee dat lukt niet. Ze buigt zich voorover, zoent hem vol overgave op het voorhoofd en daarna overal op zijn gezicht, achter zijn oren en in zijn nek. Vol op zijn mond. Hijgt in zijn oor.

Hij reageert amper.

Dan legt ze zich neer op hem, helemaal uitgestrekt, en probeert een erotische connectie te maken.

Ze voelt hem. Ze ruikt hem. Ze ademt in zijn oor. Hij begint zwaarder te ademen. Ze kijkt verlangend naar zijn gezicht. Zijn ogen bewegen onder zijn gesloten oogleden. Ze beweegt over hem met haar hele lijf, ze streelt hem zacht overal, lijf tegen lijf. Ze omhelst hem steviger, ze versmacht hem met haar borsten en klemt zich met haar benen rond zijn billen.

Ja, dit werkt.

Hij ijlt. Zijn ogen zijn nog steeds gesloten. Hij ademt zwaarder. Hij spant zich op. Ze voelt een siddering door hem heen gaan.

Hij heeft een zware hersenschudding. En zoals elke man die al eens bereden is door een vrouw onmiddellijk na een zware hersenschudding weet, veroorzaakt dit een chaotische wirwar van realistische natte dromen.

Hij droomt dat hij wordt verwend door een lesbisch koppeltje. Of is het Cindy? Of Peggy? Het lijkt zo echt...

Hij kàn niet anders dan klaarkomen. In het echt en in de droom.

Hij herinnert zich later *niets*.

Honey brengt haar lippen bij zijn oor en fluistert iets.

Hij antwoordt onsamenvattend "Aaaaa... aaaaaa.... hhhhhhlll..."

Ze klimt van het bed en kleedt zich vlug aan. Ze fatsoeneert haar kleding met een onvoldane glimlach op haar gezicht. Ze trekt het laken over Storm terug strak. Ze likt haar lippen schoon.

Fragment 1

Dit is het eerste fragment van een afzonderlijke, parallelle verhaallijn.

Die morgen werd er, zoals min of meer aangekondigd, op haar naam een weelderige nertsbontjas afgeleverd; en een paar bijpassende pumps, een paarlen halsband, rode lippengel en een zonnebril. De koerier wist niets van een afzender, hij moest gewoon afleveren. Het was een prachtige bontjas. Vrij kort, hij kwam tot net onder haar bips. Rosbruin, langharig, en o zo lekker warm. Er was een bijhorende enveloppe, met daarin een briefje met niets anders dan de tekst, handgeschreven:

Mevrouw, maak morgen om tien uur een wandeling van een half uur in het park. Draag dit, en draag daaronder niets anders.

De volgende dag was een zonnige winterdag, ideaal voor een wandeling in het stadspark in de buurt. Ze droeg de bontjas, daaronder inderdaad helemaal niets, en de pumps, de paarlen halsband, de zonnebril en de bloedrode lippenstift. Ze had heel lang getwijfeld. Dit was gewoon absurd. Ze was een degelijk meisje – die doen zoiets niet. Of toch? Dit was écht haar eerste opdracht als zelfstandige detective. Niet terugkrabbelen.

Opgewonden en tegelijk verlegen wandelde ze naar het park. Ze gluurde rond door haar lange sluikzwarte haar om te zien of er een man was die haar bekeek of volgde. In het park kuierde ze wat van hier naar daar, zonder echt doel, en ging op een bank met zicht op de vijver zitten, de benen zedig samengehouden.

Ze was razend zenuwachtig en stond permanent op het punt om weg te gaan. Haar hart klopte in haar keel – van angst – of was het van opwindning – de spanning dat ze waarschijnlijk bekeken werd.

Waar was ze mee begonnen? Was ze het slachtoffer van een flauwe of perverse grap? Verborgen camera?

Bij elke man die passeerde en ook maar even naar haar keek, wat velen deden, kreeg ze een adrenalineopstoot. Ze had zoals gevraagd geen slipje aan; ze begon te vrezen dat ze de bontjas zou beschadigen. Ze besloot daarom om terug naar huis te gaan, hoewel ze langer had willen blijven. Toen ze het park verliet zag ze een vrouw, die ook een zonnebril droeg, haar observeren - of was dat inbeelding?

Ze haastte zich naar huis. Op haar appartement gekomen smeed ze de bontjas in een hoek, en legde zich op de canapé om uit te hijgen. Oef, niets gebeurd.

Hoofdstuk 4 Op de hotelkamer

Het was zo gemakkelijk om zijn kamernummer te ontfutselen aan een weerloze receptionist. Het Grand Plaza Hotel gaat nochtans praten op zijn superieure discretie en waterdichte beveiliging.

Hij ligt nog minstens twaalf uur in observatie in het hospitaal. Ze had dus ruim de tijd om zijn kamer te onderzoeken. Een naïeve schoonmaakster liet haar binnen.

“Zo, meneer Storm’s businesssuite. Een bureau met daarop stapels papieren, twee laptops, en elektronisch materiaal. Een lege holster. Tiens... Meneer heeft een wapen... Dat had ik niet van hem verwacht...”

Ze inspecteerde snel de hele suite op afluisterapparatuur.

Dan ging haar interesse uit naar het Samsonitekoffertje. Ze gebruikte de felle lamp van haar smartphone om in het slot naar het mechanisme te kijken. Een oud ding! Tot op de draad versleten. Waarom hield hij dit nog? Raar. Nog één van de eerste generatie met rotatieslot, gemakkelijk te kraken. Blindelings, zuiver op het gevoel, draaide ze de ringen één voor één. “Voilà.” De koffer klikte open.

Ze keek in het koffertje. Stapeltjes bankbiljetten. Een *GEN1 tracker*. Prima. En handboeien. Natuurlijk, waarom niet, hij is fabrikant van beveiligingsmateriaal. Ahah, interessant, drie paspoorten. Ze opende de paspoorten. “Mm, allemaal op naam van Storm, drie verschillende nationaliteiten.”

Onder de paspoorten lag een dossier.

Net toen ze het dossier wilde openen hoorde ze de klik van een sleutel in de deur, en stommelende voetstappen.

“Merde, hij is al terug! Hoe kan dat nu? Improviseren...”

Storm stond in de kamer en zag haar geknield aan zijn bureau zitten met het koffertje open.

“Hé daar! Jij.... Jij... daar, blijf daar eens uit!” riep hij en trok in een reflex zijn alarmpistool uit de rechterzak van zijn overjas. Hij hield haar onder schot, beide handen rond het trillende pistool. Ze keek niet op.

“Wie ben jij? Jij! Ho...” zei hij verbaasd. “Wat doe je daar... Je... Jij bent dus eigenlijk geïnteresseerd in mijn apparatuur. Had ik kunnen denken... Wie heeft je gestuurd?”

Zij antwoordde niet. Ja natuurlijk, ze is gestuurd. Ze heeft de opdracht om hem te bespioneren. En ook de opdracht om hem te beschermen tegen elke dreiging.

“Wat nu. Hoe heet u?”

Ze keek Storm niet aan.

“...Honey.”

“Dat is toch geen echte voornaam? Hoe heet u *écht*? Dat is lastig... U begrijpt toch dat ik nu verplicht ben de politie te verwittigen,” zei hij stotterend. “Wilt u opstaan alsjeblief en wegstappen van het bureau?”

Ze stond op en stapte achteruit, ze verzette zich niet.

“Ga op het bed zitten! Alstublieft.” verzocht hij vriendelijk, op dezelfde toon waarop hij zijn medewerkers placht⁵ instructies te geven.

Ze deed het. Ze keek hem nog steeds niet aan.

Haar ogen had ze tot spleetjes geknepen. Was ze woedend op zichzelf dat ze zich als een amateur had laten betrappen? Of deed ze alsof? Voor iemand als Honey zou het toch poepsimpel⁶ zijn om deze situatie om te draaien?

Zijn ogen konden niet wegstapen van haar kleren die haar vrouwelijke vormen niet verhulden. Hij slikte. Was het door die

⁵ Archaïsme: ...de gewoonte had om...

⁶ Vlaams: spotgemakkelijk

hersenschudding of betoverde ze hem echt? Zijn initiële verontwaardiging transformeerde in opwindning. Daar zat een geheimzinnige, waanzinnig verleidelijke, vrouw op zijn bed. Haar korte rok was een beetje omhoog gekropen, zijn ogen gleden van haar dijen naar haar voeten. Ze droeg veel te hoge, o zo sexy pumps. Zijn blik gleed weer omhoog. Haar blouse stond strak gespannen over haar borsten, die het punt stonden eruit te barsten, zo leek het.

Hij wist niet wat doen.

Ze keek hem aan.

Wat was dat?? Het leek of iets of iemand de afstandsbesturing van zijn ogen had overgenomen.

Zij liet zijn blik over zichzelf glijden. Het voelde aan alsof hij haar betastte met zijn ogen.

Ze liet haar lichaam bewust reageren op die gedachte. Haar tepels drukten duidelijk zichtbaar tegen de stof van haar blouse. Ze schudde héél eventjes met haar heupen en zag zijn ogen direct naar die heupen gaan. De bult in zijn broek werd duidelijker. O wat was die gemakkelijk te manipuleren! Okee, we doen nog een poging.

Ze bewoog zich opnieuw waardoor haar rok nog wat verder omhoog kroop en het bovenste knoopje van haar blouse spontaan open sprong.

Het zicht van zo'n prachtvrouw bracht hem in zware verwarring. Dit had hij nog nooit meegemaakt. Hij kon niet uitsluiten dat hij droomde.

Hij sloot zijn ogen. Hij duizelde. Hij ademde diep en opende voorzichtig zijn ogen. Ze zat er nog. Hij droomde niet.

Ze keek hem aan en fluisterde diep hijgend: "ben ik nu uw gevangene?"

Hij staaarde. Hij kon niet antwoorden.

Ze vervolgde, “als ik uw gevangene ben, moet u me wel vastketenen met die prachtige professionele handboeien in uw koffertje, niet?” En ze keek bijna verlangend in de richting van het koffertje, Storm’s blik meetrekkend.

Hij hoorde zichzelf bijna verontschuldiging zeggen: “Mevrouw, u heeft gelijk. En mijn excuses dat ik verplicht ben om u te immobiliseren.”

Storm kon niet anders dan haar suggestie volgen. Hij nam de handboeien en klikte er één rond haar linkerpols en de andere aan het metalen hoofdeinde van het bed.

“En nu?” vroeg Honey gespeeld argeloos, “Moet u niemand verwittigen?”

“Precies.” En in een vlaag van rationeel plichtsbesef, in een soort automatisme, toetste hij een code op zijn smartphone en had snel contact met zijn thuisbasis.

“t Ben ik. ... moet je nu wat weten ... complicatie... ... Ja ik heb een inbreekster betrapt op heterdaad... ja... ja... ik heb ze geïmmobiliseerd Ja! Zeg dat wel! Wat denk je?

Bedrijfsspionage? Wie denk je? Toch weer niet? ... OK jullie komen ze ophalen? ... Nee, niet te veel geweld. Nee zeker geen politie bijhalen dat zou de deal erg compliceren. Gewoon meenemen en ondervragen. Waarheidsserum?? Hebben wij dat? ... Grapje? Ha... ... OK Jacques ... ik wacht.... Over één uur? OK ik wacht hier op de kamer... 888 ... OK!”

“Eén uur de tijd om weg te komen,” dacht ze. “Nog ruim de tijd dus. Actie.”

Nu schakelde ze over op een basistactiek die altijd werkt, die van *het onschuldige bange meisje*.

“Wat bedoelt u met *niet te veel geweld en geen politie*,” vroeg ze met een trillend stemmetje.

Hij voelde spontaan diep medelijden voor haar, maar liet dit niet merken. Hij keek haar zijdelings aan met een gemaakt hautaine blik, want hij had onderbewust al begrepen dat hij niet rechtstreeks in haar ogen mocht kijken. Hij zweeg.

“Ik... ik weet niet wat u denkt. Ik was alleen op zoek naar waardevolle spullen zoals uw *Breitling* die u gisteren om uw pols had.”

“U beweert dus dat u een gewone dievegge bent,” zei hij, aanmoedigend.

“J... j... jaa, wat zou ik anders zijn,” zei ze een beetje stamelend. Ze zag een lichte twijfel in zijn ogen verschijnen. Een echte traan rolde over haar wang en haar onderlip trilde licht.

Hij had ze willen losmaken en troosten, het scheelde niet veel. Ze opende haar mond en riep aarzelend om hulp. Hij stond direct naast haar en legde zijn hand over haar mond.

“Nee! Nee! Wat denk je te doen?” vroeg hij ontzet.

“Ik voel me veiliger in een cel bij de politie,” mompelde ze onder zijn hand.

“Welke spion zou er om hulp van de politie roepen”, dacht hij, “misschien is ze toch wie ze zegt?”

Zijn achterdocht en vooral zijn voorzichtigheid en rationaliteit ebden weg bij het zien, voelen en ruiken van deze onwaarschijnlijk verleidelijke vrouw op zijn bed.

Hij voelde haar betoverend zachte lippen onder zijn hand. “Ik haal mijn hand weg als u niet opnieuw gaat schreeuwen. Beloofd?”

Ze knikte met grote ogen.

Oogcontact.

Zijn duim raakte toevallig haar lippen en haar lippen probeerden zijn duim te volgen. Hij voelde haar warme adem langs zijn vingers gaan en voelde zijn lichaam al reageren... alweer. Wat was dat toch?! Het leek of haar ogen zijn handen dwongen om over haar borsten te strelen, terloops voelend dat haar tepels hard stonden onder de dunne stof. Hij voelde opnieuw een adrenalinestoot van opwindning.

Dit klopt *niet*, Storm, ze hypnotiseert je of zo, dacht hij.

Hij kón niet weerstaan aan haar onuitgesproken bevelen.

Langzaam maakte hij één knoopje van haar blouse los, slikte

toen hij haar ronde borsten in de kanten BH zag. Hij liet zijn wijsvinger de bolling van haar borsten die boven haar BH uitkwamen, strelen.

Haar ademhaling versnelde. Haar grote vochtige pupillen keken hem angstig aan. Ze liet zich achterovervallen op de zachte matras.

Een zachte kreun ontsnapte aan haar lippen. Hij boog zich over haar heen. Haar lippen trokken zijn lippen aan. Haar mond opende zich gewillig voor een sensuele zoen. Hij kon niet weerstaan aan de lokroep.

Zijn hand gleed onwillekeurig van haar buik onder de band van haar rok en zijn hand raakte haar slipje. Een rilling ging door haar heen, ze spreidde haar dijen een héél klein beetje en kantelde haar bekken omhoog, op zoek naar zijn nabije hand. Haar zijden slipje gleed over zijn hand en zijn vingers raakten heel even haar zachte haartjes – en hij trok haastig zijn hand terug. Hij hoorde hoe haar adem stokte. Zo oprecht dierlijk opgewonden zoals hij zich nu voelde had hij zelden, of ronduit nooit, meegemaakt. Hij voelde zijn hart bonzen, zijn hele lichaam tintelen, zijn hoofd leek te zweven. Hij rook de betoverende zoete geur in haar hals, bewoog zijn lippen over haar huid in de richting van haar mond. Ze slaakte een heel zacht kreetje van verlangen toen hun lippen elkaar raakten. Hun tongen raakten elkaar, héél even. Ze smaakte romig zoet.

Hij wou iets oprecht liefs in haar oor fluisteren. Zijn inspiratie was weg. Hij kwam niet verder dan: “ik denk dat u een spionne bent, ik zou dit eigenlijk niet mogen...”

Ze speelde de ironie mee en fluisterde sensueel terug: “Ssst, meneer... Ik ben een eerbare eenzame vrouw en ik weet niet waar u het over heeft... ik was uw kamer aan het opruimen, dan heeft u mij gevangengenomen en nu bent u iets grensoverschrijdend aan het doen... Ja toch? Ga door, ik geef

toestemming! Mmmmm, mmmm. O, maak me los zodat ik u kan aanraken.”

Hij hief zijn hoofd en las de oprechtheid in haar glanzende ogen. Het sleuteltje van de handboeien zat in zijn zak. Zonder voorbehoud gehoorzaamend aan haar wens vergat hij alle voorzichtigheid en maakte hij haar boeien los. Ze omhelsde hem nog intenser, hun benen haakten in elkaar.

“Ik ben in ieder geval al los,” dacht ze. “Ik kan gemakkelijk weggkomen. Eerst wil ik nog een poging wagen.”

Ze hielp hem haar BH losmaken. Ze nam zijn hand om haar eigen borst vast te grijpen.

“Kleed me uit, lieve jongen,” zei ze, zonder woorden.

Hij gehoorzaamde als een marionet van haar ogen en lichaamstaal. Hij trok haar blouse uit. Haar halfnaakte lichaam schreeuwde geluidloos als een Sirene, en hij kon niet weerstaan aan haar bevelen.

Haar handen knoopten zijn overhemd los en trokken het van zijn lijf.

Hij wist ergens héél ver in een uithoek van zijn rationele brein dat dit niet kón waar zijn, dat hij haar niet kon vertrouwen, dat dit een vergissing van jewelste was, enzovoort, enzovoort. De kracht van haar dwingende gedachten was zo groot, en zijn lichaam was zo hard opgeladen, en een ontlading niet kon uitblijven. Zij nam hem bij zijn beide polsen vast en leidde hem tot recht boven haar. Zij keek hem aan, teder, lief. Letterlijk betoverend. Zij liet hem op haar neerdalen, haar blik niet afwendend.

Hij wilde zich begraven in haar, zo warm, geborgen.

Hij voelde dat ze stilhield en hij genoot van het zinderende gevoel van haar totale en liefhebbende omhelzing. Zij klemde zich om hem heen.

Ze greep zijn billen vast en hield hem stil, even geen beweging zodat ze hem helemaal heel bewust huid tegen huid, bekken tegen bekken, voelde alsof ze één wezen werden. Langzaam duwde ze haar heupen omhoog, en hield hem nog steviger vast

aan zijn billen. Ze streelde hem hartstochtelijk. Het leek Storm of zij elkaar al jaren kenden, en alsof er buiten hun twee niets bestond. Zij wiegden in een perfecte langzame choreografie, intens, oprecht en wederzijds. De zinding in Storm's lijf nam onverbidlijk toe. Zijn ademhaling werd zwaarder.

Ze fluisterde woordjes in Storm's oor. Hij hoorde haar niet meer want hij kwam enkele ogenblikken later klaar - snel hijgend en zijn ogen ijl starend zonder iets te kunnen uitbrengen. Zijn orgasme kwam als een coda. Hij zakte weg in een diep hemelsblauw dal.

Ze was zich ervan bewust dat de tijd begon te dringen voordat er dadelijk een paar mensen van Storm's security op de deur zouden kloppen.

Ze rolde hem voorzichtig van zich af, sloeg één been over zijn bovenbenen en kroop tegen hem aan terwijl ze haar hoofd op zijn schouder legde.

Gewekt door dit intieme gebaar, opende hij zijn ogen, en keek haar aan.

Hij legde zijn hand op haar hoofd en streelde haar golvende honingblonde haar. Hij zou zweren dat hij haar bijna hoorde spinnen als een katje. Wat was ze mooi... Wat was ze hemels...

Ze keek hem aan.

"Lieve Meneer, ik ben maar een eenvoudig poetsvrouw... In jouw blinkende koffertje ik zie paspoorten van jou voor allerlei landen," zei ze met haar beste Oost-Europees accent. "Dat interessant voor mij ook. Ik geen geldige papieren om hier legaal te mogen verblijven. Waar kan ik valse paspoort voor mezelf laten maken?"

Hij glimlachte. Alles was OK voor hem. "Natuurlijk ...

Poetsvrouw... Spionne... allebei goed hoor," en hij streelde een honinggouden lok rond haar oor weg. Hij was gewoon niet in staat om over zulke banaliteiten na te denken.

Ze kwam erop terug: "Meneer Storm, alsjeblief?"